

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

E. VAN DIEVOET. — De Rechtstudien en de Universiteit.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep te Gent. — 4e Kamer. — 28 Sept. 1932. Onvolledige en ongeldige qualificatie in strafzaken. — Recht voor den strafrechter dezelfde aan te vullen.

Boetstraffelijke Rechtbank van Antwerpen. — 7e Kamer. — 10 Dec. 1932. — Strafrechtspleging. — Rechtstreekse dagt g. — Samenhang. — Interpretatie van art. 227. W. van strafrechtspleging.

Burgerlijke Rechtbank te Dendermonde. — 10 Dec. 1932. Dadelijke uitwinning. — Art. 1244 B. W.

Vrederecht Meenen. — 16 Dec. 1932. — Huwelijksrecht. — Wederzijdse plichten en rechten der echtgenooten. — Echterlijk dak verlaten door echtgenoot alleen. — Toepassing van de wet van 20 Juli 1933 (B. W. art. 214b).

FISCALE KRONIJK.

BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK.

GEMEENTERADEN. — Vervallenverklaring van gemeenteraadslied. — Deinz. — Domicilie.

MEDEDELINGEN.

WETGEVING.

De Rechtsstudien en de Universiteit

Mijn Collega Prof. Haesaert, van de Universiteit te Gent, schreef in het Rechtskundig Weekblad van 8 Januari een artikel over « Het Onderwijs en het Recht op de Universiteit » dat ik niet onbesproken wil laten voorbijgaan. Of M. Haesaert ooit lid was van het parket is me niet bekend, zeker toch is zijn artikel een requisitorium, en nog wel een eenzijdig requisitorium vol overdrijving. Naar zijn eigen uitdrukking immers zit het met programma, methode, en leerkrachten in de Faculteiten der Rechtsgeleerdheid niet in den haak. Daartegenover stelt schrijver zijn programma, zijn methode en zijn opvatting van het leeraarsambt. Op gevaar van bij mijn Collega door te gaan als een reactionnair wat betreft programma en methode, en voor een verdediger van de aangeklaagde misbruiken wat betreft de leerkrachten, voel ik me gedwongen, niet slechts zijn gedachten tegen te spreken, maar bovendien zijn collega's te verdedigen tegen een over 't algemeen onverdiende beschuldiging.

I. — Het programma.

Moeten we M. Haesaert gelooven, dan was het vroegere programma laakbaar en heeft het nieuwe van 21 Mei 1929 in het teratologische een soort absoluteitheid bereikt. Teratologisch komt bij Van Dale niet voor. Naar Larousse beteekent teratologie: « la partie de l'histoire naturelle qui traite des monstres ». En hier geldt het dan nog in het teratologische « een soort absoluteitheid »! Toe maar, Collega! « Où ce qu'y a de la gêne, y a pas d'plaisir » zegt men te Brussel.

Prof. Haesaert doet eerst een aanval op de « vermeende en zoo gezegde algemeene cultuur ». Eigenlijk, zegt hij, heeft de algemeene cultuur met het geval niets te doen, want de literaire en historische leergangen bestaan in een futloze herhaling van allerlei dat de studenten reeds vroeger hebben doorgewerkt en dat ze gemakkelijk kunnen oprisssen door eigen lektuur. Logica en zielkunde, hem goed, onder voorbehoud dat ze gedoceerd worden... op een andere dan een idiote manier. Ik vraag me af bij wie M. Haesaert filosofie studeerde: mij geheugen de leergangen van psychologie, zedeleer, logica, criteriologie, als van de meest interessante die ik gevolgd heb, en het spijt me dat ik verplicht ben geweest de metaphysica, de geschiedenis van de filosofie, enz. zoo goed of zoo kwaad als het ging, later zelf bij te werken. Ook een positivistisch socioloog is niet denkbaar zonder een algemeene filosofische vorming, en wat te zeg-

gen van een rechtsphilosoof die deze vorming zou ontberen? Welnu, de elementaire leergang is, voor de groote meerderheid, volstrekt noodzakelijk om verdere studien mogelijk te maken.

M. Haesaert schijnt een geweldigen afkeer te hebben van alle literatuur en geschiedenis in de candidatuur: « Dat alles werd reeds vroeger geleerd ». Entendons-nous! De jongen moet een zekeren leeftijd hebben bereikt om Vondel, Gezelle, Ruusbroeck, Molière en zelfs... ik ging haast zeggen vooral, La Fontaine te begripen. Ook de geschiedenis veronderstelt een gevorderde geestesrijpheid. En het volstaat niet dat de jongen vroeger de feiten van de geschiedenis en de schrijvers bij naam heeft leeren kennen, of van hen eenige stukjes heeft opgezegd, om aan de Universiteit dergelijk onderwijs te kunnen ontberen. Wil M. Haesaert die algemeene vorming uitschakelen? Dat durft hij niet te verklaren. Welnu, dan ben ik voor het bekronen van het vroeger geleerde door synthetisch onderwijs aan de Universiteit, liever dan voor het verlengen van de Humanniora, vermits men voor onze vele athenea en college's niet op het noodige getal ware « meesters » in het vak rekenen kan, waar zulks voor vier Universiteiten nog mogelijk is. Het programma van 1929 heeft de feiten en de datums willen weren, en doet de leergangen in de geschiedenis bestaan in de studie van de instellingen. Op mijn initiatief werd bovendien in het programma een leergang ingelascht over « de grondbeginselen van de historische critiek ».

M. Haesaert geeft toe dat het met het doctoraat beter gesteld is, het bleef daar bij het oude, naar hij schijnt te meenen, omdat het niet mogelijk was de zaak te bederven! Is het schrijver ontgaan dat de student, wat vroeger niet het geval was, een zekere vrijheid wordt gelaten om zich, door sommige vakken naar keuze (financieele wetenschappen, strafrecht, privaatrecht) in een meer bepaalde richting te ontwikkelen? Is het toevoegen aan het bestaande programma van de rechtsge-schiedenis, het vergelijkende recht, de financiewetenschap, de verzekeringen, de rechtsphilosophie, als vakken ter keuze, geen verbetering te noemen? M. Haesaert zou graag een plaats zien inruimen aan de juridische methodologie « naar den trant van Gén y en Perreau ». Zeer zeker, en ook naar den trant Duguit, en van Saleilles, en van Stammler en van Kelsen, en van vele andere geleerden uit de laatste generatie in Frankrijk, in Duitschland, in Oos-

tenrijk, in Italië, in de Noorderlanden... Nu voorziet echter het « absoluut teratologische » programma juist de encyclopedie en de rechtsphilosophie... Liebchen, was wilt du mehr?

In een opzicht heeft M. Haesaert gelijk: waar hij het vermengen aanklaagt van de philosophische vakken met de rechtskundige in een zelfde candidatuur. Dat is Nolf-systeem. In het Parlement werd voorgesteld de juridische studien met een jaar te verlengen en de philosophische vakken over twee jaren verdeeld te laten. Ongelukkig zonder gevolg.

Het programma door M. Haesaert inder-tijd verdedigd was niet in alle opzichten verkeerd. Overigens kwamen in zijn candidatuur vakken voor die reeds in het wettelijk programma stonden, die echter, bij hem, te vroeg zouden worden gedoceerd (b. v. wijsbegeerte van het recht). Voor het overige prijkten aldaar in volle glorie een menigte vakken van sociologische aard. Sociologie is een zeer interessante wetenschap, vooral wanneer ze wordt beoefend door ernstige specialisten als M. Haesaert, die zich onthouden van overhaaste veralgemeeningen. Het voor de candidatuur voorgestelde programma echter geleek wel eenigszins op datgene van een speciaal doctoraat in de sociologie: Soziologie und kein Ende. En ik ben zoo vrij de hypertrophie te beschouwen als een ziektegeval dat eenige gelijkenis vertoont met de gevallen uit de teratologie.

II. — De Methode.

Deze is, naar Prof. Haesaert, de scholastieke, en ze moet, zoo het schijnt, tot den Koran opklimmen... dikteeren en opzeggen.

Om der waarheid wille moet gezegd worden dat de wet evenmin een bepaalde methode voorschrijft voor de rechtswetenschap als voor de andere wetenschappen. De schrijver van het artikel geeft zulks toe, want, zegt hij, de leeraar heeft vrij veld en kan op eigen hand verbeteren. Het uiteindelijke doel, voor hem, is afschaffing van de lezing ex cathedra.

Het komt me voor dat zulk doel moeilijk zal worden bereikt, en dat het een achteruitgang zou beteekenen. De theoretische les bestaat overal, d.w.z. in alle landen waar Universitair onderwijs gegeven wordt, en in alle faculteiten, inbegrepen de natuurwetenschappelijke. Ze bestaat, omdat ze onontbeerlijk is. Gesteld een student van buitengewonen aanleg: die kan op eigen gezag de te doorwerken stof kiezen, ordenen en aan de hand van een of meer auteurs aanleeren; hij zal echter daarbij veel tijd verliezen en, gezien het groote getal vakken, loopt hij gevaar niet klaar te komen. Wat den minder goed be-deelden student betreft, die zal er het bijltje bij neerleggen vooraleer hij tot het einde zal zijn geraakt. Naar alle waarschijnlijkheid zullen beiden al gauw inzien dat het werk oneindig gemakkelijker zal worden met de hulp van een repetitor. Is die tusschenkomst een vooruitgang te noemen? Een leerboek is geen leergang: het

is te ingewikkeld en te uitgebreid, het mist de ziel van den professor, het leven van de uiteenzetting, het langzame, gestadige doordringen van de eigen methode in den geest van den toehoorder. Lezingen ex cathedra zullen er altijd zijn, en het bestaan van de schrijfmachine en de boekdrukkunst hoeven daaraan niets te veranderen. Wezen wij, hoogleeraren, niet verwaand: een kanarievogel die de andere kanarievogels leert zingen, die hun het kanarievogelliedje voorschuifelt, noemt het volk een professor. Ik verontschuldig me bij mijn collega's om de vergelijking:... het volk heeft zeer juist gevat wat een professor is.

M. Haesaert overdrijft alweer. In een passus van zijn artikel beschrijft hij zeer gevat de methode van samenwerking van meester en leerlingen, en de leiding door den meester van het eigen werk van den student. Deze methode past weinig voor de elementaire leergangen in de candidatuur: zij is te zeer tijdroovend en staat niet in het bereik van den beginnening. Eerst theoretische voorlichting en daarna eigen arbeid, zal wel de eenige goede methode zijn en blijven.

Te Leuven bestaat sedert 1886 het Rechtsgenootschap waar de studenten eigen werk voordragen, pleiten naar echte dossiers, en discussieeren over de voorgelegde werken van hun makkers en over de behandelde processen. Sedert 1919 zit ik die vereeniging elken Dinsdagavond voor en ik kan, na die lange ondervinding, verklaren dat de studenten van de laatste twee jaren daaruit veel baat halen, de jongere echter veel minder.

De wet van 1929 heeft de toepassing van de practische methode uitgebreid. Voor elk belangrijk vak eischt het programma het bijwonen van practische oefeningen. Deze bestonden reeds lang in Duitschland en in Zwitserland, en werden voor kort in Frankrijk ingevoerd. In twee landen had ik zelf de gelegenheid ze te volgen. Reeds vóór de wet, hield ik practische toepassingen met mijn studenten voor het strafrecht en voor de burgerlijke rechtsvordering. Die methode moet zooveel mogelijk worden uitgebreid. Volgens de wet, moeten alle studenten er aan deelnemen, wat zeggen wil dat hier niet zijn bedoeld zuiver wetenschappelijke arbeid en opzoekingen, maar wel het concretiseeren door toepassingen van de aangeleerde abstracte regelen.

Het door M. Haesaert zoo knap beschreven plan van werking is seminarie-arbeid, en veronderstelt bij den student wetenschappelijken aanleg. Ten slotte is en blijft het Seminarie een inrichting voor de besten, en voor hen alleen. Aan een massa seminarieleiding geven is onmogelijk, de gewone student haalt daaruit geen voordeel, hij veroorzaakt den meester veel last, en wel zonder eenig ander resultaat dan het gevaar dezen laatste te ontmoedigen.

Slotom. Theoretische lessen ex cathedra (wat niet zeggen wil: dictaten) bestaan in alle landen en in alle faculteiten, ze zijn onontbeerlijk. Practische oefenin-

355

356

gen worden door de wet opgelegd aan alle studenten, en de leeraars zullen er nooit genoeg belang aan hechten. Seminariearbeid is alleen voor de beste studenten, en hoe kleiner de kring, des te rijker de wetenschappelijke vruchten voor de deelnemers.

III. — De Leerkrachten.

Zonder toewijding, zegt Prof. Haesaert, gedijt de Universiteit niet, en zijn programma en methode, ook de beste, waardeloos. Dat is onbetwistbaar. Waar nu de schrijver verder gaat en beweert dat het met de leerkrachten, over 't algemeen, niet in den haak zit, is hij ten opzichte van vele collega's onrechtvaardig. Gaarne wil ik die overdreven aanklacht verontschuldigen, omdat ik weet dat Prof. Haesaert zelf een voorbeeld is van werkzaamheid en toewijding.

Het euvel zou hierin bestaan. De Regeering betaalt de leerkrachten niet voldoende, waaruit volgt dat deze niet weerstaan aan de bekoring om «naar hartelust te praktizeeren», en de Universiteit eenvoudig als een hunner cliënten te beschouwen.

Zien we nader toe. De jaarwedde van een professor in de rechtswetenschap is dezelfde als die van de andere hoogleeraren, en het aangeklaagde euvel is dus algemeen of het bestaat niet. Zijn de hoogleeraren te weinig betaald, dan moeten hun jaarwedden worden verhoogd, die van onze Faculteit zooals die van de andere Faculteiten. Zijn ze voldoende betaald, dan kan van hen dezelfde toewijding worden verwacht als van de andere.

Prof. Haesaert volgt ook hier zijn gewone geestesrichting, hij vereenvoudigt en overdrijft. Inderdaad is het uitvoeren van een rechtskundige praktijk of het vervullen van een politiek mandaat niet steeds als een euvel te beschouwen. Wie rechtsphilosophie, rechtsgeschiedenis, natuurrecht, sociologie, Romeinsch recht als hoofdvak heeft, zal best zich onthouden van alle praktijk, en zijn leven wijden aan persoonlijke opzoekingen. Wie echter burgerlijk recht, burgerlijke rechtsvordering, strafrecht, strafvordering, handelsrecht, fiscaal recht, notarieele praktijk, enz. onderwijst, diens onderwijs zal beter zijn, diens praktische oefeningen zullen interessanter zijn, diens invloed op de studenten zal grooter zijn, wanneer hij een tijd lang in de praktijk heeft gestaan, en de voeling met de praktijk nooit geheel heeft opgegeven. De hoogleeraar die publiek recht, bestuursrecht, enz. doceert, heeft alles te winnen bij een nauwe kennisma-

king met de praktische werking van de Staatsinstellingen. Voor de economie en de sociale wetenschap is het nuttig dat de professor deel uitmaakt of deel heeft uitgemaakt van inrichtingen, commissies, Regeeringsraden, enz. omdat hij aldaar de vraagstukken in concreto te pakken krijgt.

Dat zal Prof. Haesaert wel niet tegenspreken. Alleen zal hij beweren dat de eigenlijke praktijk den hoogleeraar verhindert zich geheel aan zijn onderwijs te geven als degene die van zulke praktijk ver blijft; — en dat die praktijk om den broode daarom moet verboden worden, wat dan een verhooging van de jaarwedde meebrengt.

Naar mijn meening is deze vraag geen vraag van principieelen aard, maar wel een vraag van praktische toepassing, waarbij geen exclusief antwoord te pas komt. Er zijn lieden die altijd te veel werk hebben, zelfs dan als ze niet veel anders voor zich hebben dan het heropzeggen van sedert lang onveranderd gebleven notulen. Daar zijn er andere die nooit genoeg geld verdienen. En daar zijn er ook die ons voorkomen als levende raadsels van werkzaamheid, die hun leergangen best verzorgen, tijdroovende extra-universitaire bezigheden waarnemen, en bovendien wetenschappelijke werken uitgeven. Min. Helputte, de fijne geest, gaf me eens den volgende raad: «Als ge hulp noodig hebt voor een werk van toewijding, vraag het aan iemand die reeds veel werk heeft: want degene die niets doet, moet, om een uur te werken, zijn arbeid met het oneindige vermenigvuldigen, degene die reeds 12 uren werkt moet hem enkel met een twaalfde vermeerderen».

Het wil me voorkomen dat onze hoogleeraren in de rechtsgeleerde Faculteiten niet zoo kwaad zijn als M. Haesaert het zegt. De wetenschap en het onderwijs zijn een apostolaat. Aan de moreele waarde van den persoon is veel meer gelegen dan aan de vraag of het hem zal toegelaten zijn eenige praktijk uit te oefenen. Ik kan niet aannemen dat die moreele waarde en dat de toewijding over 't algemeen zouden ontbreken.

M. Haesaert is een echte Belg, in dien zin dat hij er zich niet kan van onthouden het in zijn land bestaande te kleineren en af te breken. Tot de juiste verhoudingen teruggebracht, zijn echter zijn gedachten ook, en sedert lang, de mijne. Tusschen ons bestaat alleen een zeker verschil... van leeftijd.

E. VAN DIEVOET.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE GENT

4e KAMER — 28 SEPTEMBER 1932

Voorzitter: M. Vanderlinden
Raadsheeren: M.M. Minnens en De Clercq
O. M.: M. Remy

ONVOLLEDIGE EN ONGELDIGE QUALIFICATIE IN STRAFZAKEN — RECHT VOOR DEN STRAFRECHTER DEZELFDE AAN TE VULLEN.

Zelfs wanneer de begripsomschrijving van het misdrijf aangenomen door de Raadkamer onvolledig en ongeldig is, heeft de rechter het recht de onvolledige qualificatie aan te vullen.

Openb. Min. t/ De M...

Overwegende dat beklaagde, zooals blijkt uit het bevel door de raadkamer en de dagvaarding bij de stukken gevoegd, terecht staat onder de betichting van: «bedrieglijke bankbreuk door een deel zijner baten onvreemd of verduisterd te hebben, te Knocke, den 6 October 1931»;

Overwegende dat die begripsomschrijving van de misdaad waarvan gewag onvolledig en ongeldig is vermits zij niet vermeldt dat betichte een gefailleerde koopman is;

Dat inderdaad niemand voor bedrieglijke bankbreuk kan veroordeeld worden

der staking van de betalingen op 6 April 1931 bepaalt;

Overwegende dat uit het onderzoek der zaak en de voorgebrachte stukken oortuigend is gebleken, dat de betichte zich schuldig heeft gemaakt, gefailleerde koopman zijnde, aan bedrieglijke bankbreuk door een deel zijner baten onvreemd of verduisterd te hebben, te Knocke, den 6 October 1931; Gelet op het bevel verleend door de Raadkamer bij de Rechtbank van eersten aanleg te Brugge, den 1 April 1932; dat voornoemd bevel ten voordeele van den betichte verzachtende omstandigheden aanneemt spruitende namelijk uit het afwezig zijn van veroordeelingen voor feiten van den zelfden aard;

Gelet op de art. 79-489 S. W. B., 577-583-472 der wet van 18-4-1851, 2 der wet van 23 Oogst 1919, 194 wetboek van rechtsvordering, door den heer Voorzitter ter openbare zitting aangeduid;

Om deze redenen:

Het Hof, aanvaardt de ingestelde beroepen en, er op rechtdoende tegensprekelijk, doet het bestreden vonnis te niet en op nieuw beslissende, veroordeelt den betichte, bij toepassing van bovenberoepen wetsbepalingen, in eene gevangenisstraf van eene maand, uit hoofde van bedrieglijke bankbreuk zooals hierboven omschreven; Het overige zonder belang.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

7e KAMER — 10 DECEMBER 1932

Eenig Rechter: M. Anthonis
Op. Min.: M. Verheughe

STRAFRECHTSPLEGING — RECHTSTREEKSCH DAGING — SAMENHANG — INTERPRETATIE VAN ART. 227 W. VAN STRAFRECHTSPLEGING.

I. Alle bepalingen die van toepassing zijn op de vordering ingespannen door het Openbaar Ministerie, zijn toepasselijk op de vordering ingespannen door een rechtstreeksch dagende partij.
II. Art. 227 van het Wetboek van Strafrechtspleging, dat eenige delikten opsoemt tusschen dewelke samenhang bestaat, is niet beperkend.
III. De Rechtbank moet de samenvoeging uitspreken, wanneer deze vaststaat in de mate als voorzien in art. 227.

O. M. t/ De B.; G. J. t/ N. V. Pilette Autos Anvers; H. M. t/ N. V. Pilette Autos Anvers; N. V. Pilette t/ G. J.

Gezien de stukken van het onderzoek; Gehoord de partijen in zake in hunne wederzijdsche beslitselen;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn advies;

Aangezien ter zitting van 3 December 1932 de vier zaken:

1° Openbaar Ministerie tegen De B..., beticht van onvrijwillige slagen en wonden te hebben veroorzaakt op 18 Oogst 1932 aan Albert M... en G. M... (echtgenoot Gilbert J...);

2° Gilbert J... en zijne echtgenoot tegen N. V. Pilette Autos Anvers, deze laatste rechtstreeks gedaagd als burgerlijke verantwoordelijke partij voor hun bediende De B..., aangaande zelfde feiten;

3° Hendrik M..., handeldende als beheerder der goederen van zijn minderjarigen zoon Albert M..., tegen N. V. Pilette Autos Anvers, deze laatste rechtstreeks gedaagd zijnde als burgerlijk verantwoordelijke partij van hun bediende De B... aangaande zelfde feiten;

4° N. V. Pilette Autos Anvers tegen Gilbert J..., deze laatste rechtstreeks gedaagd zijnde als verantwoordelijk voor het ongeval en de schadelijke gevolgen, op den rol voorkwamen;

Aangezien betichte en rechtstreeks dagende partij N. V. Pilette Autos Anvers besluiten, vóór alle onderhoor en debatten, tot de samenvoeging der vier zaken, om rede van verknachtheid;

Aangezien de rechtstreeks dagende partijen Gilbert J..., zijne echtgenoot G. M... en Albert M... integendeel besluiten, in het belang van eene goede gerechtigheid, tot de niet samenvoeging;

Aangezien ze doen gelden dat deze rechtsvordering enkel moet aanzien worden vanwege de N. V. Pilette Autos Anvers als gedaan om de rechtstreeks dagende partijen in de mogelijkheid te stellen als getuige gewraakt te worden; dat dat eens de openbare vervolging door het Openbaar Ministerie ingespannen de openbare orde er belang bij heeft dat de betichte de getuigen, opgeroepen om de betichting te staven, niet zou doen verdwijnen; dat de algemeene grondbeginselen eischen dat elke partij in het geding

zich houden moet aan hare rechten en plichten, zooals ze in de beschuldiging zijn aangeduid en het bijgevolg niet kan toegelaten zijn in dezelfde zaak de hoedanigheden, aan de verschillende personen toegekend, te veranderen onder voorwendsel van verknachtheid of samenvoeging en het Openbaar Ministerie alzo van zijne midelen tot staving der betichting te berooven;

Aangezien hieromtrent op te merken valt dat artikel 182 Wetboek van rechtspleging in strafzaken de toepassing is van aloude principieen, waarbij de rechtstreeks dagende partij de openbare actie in werking stelt, 't is te zeggen dezelfde aktie als die van het Openbaar Ministerie, en er geen enkel principieel of wetsbepaling toe-pas-selijk is op de actie door het Openbaar Ministerie ingespannen, die ook niet toe-pas-selijk is op deze actie door een rechtstreeks dagende partij aan de Rechtbank onderworpen. (Verbr. Frankrijk, 27 Juni 1811 en 9 Mei 1922, P. V. Faustin Hélie, instruction Criminelle N° 3332; Verbr. Frankrijk, 20 Oogst 1847, Pas. 47 852);

Aangezien de verknachtheid in strafzaken is geregeld door art. 226 en 227 Wetboek van Rechtspleging in strafzaken; dat het eerste dezer artikels de samenvoeging der samenhangende misdrijven gebiedt en art. 227 enkele delikten aanhaalt tusschen dewelke verknachtheid bestaat;

Aangezien dit laatste artikel niet beperkend is en bovendien al de delikten moet begrijpen tusschen dewelke er dezelfde samenhang of verknachtheid moet bestaan als deze in het artikel opgesomd; dat men nochtans aannemen moet dat deze delikten, tusschen dewelke er maar eene toevallige verknachtheid bestaat, niet noodzakelijk als samenhangend moeten worden beschouwd;

Aangezien uit deze beweegreden volgt dat, indien bij toevallige verknachtheid de Rechtbank de samenvoeging mag uitspreken of verwerpen, ingevolge artikels 226-227, in oogenschouw nemende het belang sener goede gerechtigheid, ze nochtans verplicht is de zaken samen te voegen, wanneer de verknachtheid zoo vast staat als in artikel 227 voorzien, en wanneer namelijk de inbreuken samenhangend zijn om gelijktijdig door verscheidene verenigde personen begaan te zijn geweest. (Verbr. 19 Januari 1841, Pas. 106; Brugge, 9 November 1872 B. J. 1873, 620);

Aangezien anderzijds dat de aktie door de rechtstreeksch dagende partij bijzondere is als deze ingeleid door het Openbaar Ministerie, zoo zijn ook de toestanden der in betichting gestelde partijen dezelfde en het behoort de Rechtbank niet voor enkele hunner een bevoorrechte toestand te scheppen met de samenvoeging te verdagen tot na het onderhoor onder eed der rechtstreeks dagende partijen;

Aangezien de verschillende gedingen, hierboven vermeld, dezelfde inbreuk betreffen, namelijk hetzelfde auto-ongeval, gebeurd op 18 Oogst 1932.

Om deze beweegredenen:

Rechtdoende tegensprekelijk;

Verwijst de rechtstreeks dagende partijen Gilbert J..., G. M... en A. M... tot de kosten van het incident.

NOTA. — De toestand was de volgende: Na een botsing tusschen twee autos wordt enkel de voerder van den eenen wagen vervolgd. Om den voerder van den anderen wagen als getuige uit te schakelen dagvaart de maatschappij, die voor den betichte burgerlijk aansprakelijk is, dezen voerder door rechtstreeksch dagvaarding, en vraagt vóór den aanvang der debatten de samenvoeging der zaken wegens samenhang. Het zuiver exemplatief karakter van het artikel 227 is door het Verbrekingshof aangenomen geweest (Verbr., 17 Juni 1867, Pas. 1868, I, 465; — Verbr., 24 Maart 1890, Pas. 1890, I, 125). De doctrine neemt algemeene hetzelfde standpunt in: Faustin Hélie, éd. fr., t. V, n° 2365. — Haus, t. II, n° 411; Garraud, 6e éd. n° 446.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

10 DECEMBER 1932

Voorzitter: M. Van Ginderachter
Pl.: Mr Orban en Mr Stockmans (Antwerpen)

DADELIJKE UITWINNING — ART. 1244 B. W.

In geval van dadelijke uitwinning begint de ont-eigening met het bevelschrift van den voorzitter.

Zoohaast de rechtspleging van ont-eigening een aanvang heeft genomen is een eisch tot het bekomen van uitsel van betaling niet meer ontvankelijk.

V. t/ A. B.

Overwegende dat op 8 September 1932 verweerster aan eischer bevel heeft betekend tot het betalen der som van 149.611,72 frank, te vermeerderen met de intresten en de commissieloon; dit bevel verders strekkende tot de dadelijke uitwinning van de gehypothekeerde onroerende goederen in de dagvaarding beschreven;

Overwegende dat bij bevelschrift van den Heer Voorzitter dezer Rechtbank in dato van 14 Oktober 1932 notaris Back werd benoemd om over te gaan tot de openbare verkooping van bewuste goederen op voet van art. 90 en volgende der wet van 15 Oogst 1854;

Overwegende dat blijkens dagvaarding van 5 November 1932, aanleggers een uitsel vorderen bij toepassing van art. 1244 B. W.;

Overwegende dat verweerster de niet ontvankelijkheid van den eisch opwerpt op grond hiervan dat het bevelschrift van den voorzitter niet vatbaar is voor verzet;

Overwegende dat het hier geen eigenlijk verzet geldt maar wel een eisch tot het bekomen van uitsel van betaling;

Maar overwegende dat in geval van dadelijke uitwinning de onteigening begint met het bevelschrift van den Voorzitter; dat van zoohaast de rechtspleging van onteigening aanvang heeft genomen een eisch tot het bekomen van uitsel van betaling niet meer ontvankelijk is;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart den eisch niet ontvankelijk;

zegt verder dat het bevelschrift van den Voorzitter volkomen gevolg zal hebben; verwijst aanleggers tot de kosten op taxaat;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borg, uitgenomen voor wat de kosten betreft.

VREDEGERECHT MEENEN

15 DECEMBER 1932

Vrederechter: M. E. E. De Jonghe
Pl.: Mr F. Demunck t/ Mr Carnawal

HUWELIJSRECHT — WEDERZIJDSCHE PLICHTEN EN RECHTEN DER ECHTGENOOTEN — ECHTELIJK DAK VERLATEN DOOR ECHTGENOOT ALLEEN — TOEPASSING VAN DE WET VAN 20 JULI 1932 (B. W. ART. 214b).

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tusschen eene vraag tot onderhoudsgeld ten voordeele van één der echtgenooten ten persoonlijke en privaten titel en een vraag tot tussenkomst in het onderhoud van vrouw en kinderen, die nog in het echte huishouden wonen. De eerste vraag moet worden ingeleid volgens de gewone rechtspleging; de tweede moet behandeld worden volgens de speciale procedure ingesteld door de wet van 20 Juli 1932.

Duq. t/ Dup.

Gehoord de echtgenooten D... in hunne wederzijdsche uitleggingen;

Aangezien de echtgenoot Jerome D... verklaart het echte dak te hebben verlaten sedert ongeveer vier weken en sedert twee weken niet meer tusschen komt in het dragen der lasten van het huishouden;

Aangezien hij tot reden dezer handelwijze inbrengt: dat zijne vrouw door een bevel van den heer Voorzitter der Rechtbank van Kortrijk alle uitbetaling van gelden ingeschreven op zijn spaarboekje der Belgische Spaar- en Lijfrentkas heeft doen stopzetten en hij geene dezer gelden meer kan in ontvangst nemen;

Aangezien zulke maatregel slechts door den heer Voorzitter der Rechtbank kan genomen worden wanneer een der echtgenooten op gewichtige wijze te kort blijft aan zijne plichten en D... diensvolgens zelf de schuld draagt van het nemen van dit bevel;

Aangezien hij overigens niet ontkent dat hij over korten tijd eene som van tien duizend fr. heeft teruggetrokken uit de Spaarkas; dat hij dus nog van alle middelen niet is beroofd;

Aangezien hij oorlogsinvalied is en uit dien hoofde een pensioen geniet dat door de vrouw geschat wordt op omtrent twintig duizend fr. per jaar en betaalbaar op vier vervaldagen;

Aangezien de vrouw vraagt om krachtens art. 214b B. W. (wet van 20 Juli 1932) gemachtigd te worden om het invalidenpensioen van haren te kort blijvenden echtgenoot, ter zijner uitsluiting,

er ten bedrage eener som van tienduizend fr. per jaar te ontvangen;

Aangezien de echtgenoot hier niet vrijwillig in toestemt; verklarende dat hij een ander huis zal zoeken dan dit waar thans zijne vrouw en zijne drie kinderen wonen en alsdan zijn huisgezin aldaar zal vestigen en onderhouden;

Aangezien deze belofte niet uitsluit, maar integendeel het bewijs daartelt, dat hij voor als nu niet tusschenkomt in het onderhoud zijner vrouw en kinderen die zich in het echte huishouden bevinden; en tevens de bekentenis dat hij nog over geene behoorlijke woonst voor zijn gezin beschikt;

Aangezien daarenboven de door de vrouw gevraagde machtiging ten allen tijde kan worden gewijzigd en zelfs ingetrokken, volgens de omstandigheden;

Aangezien de vraag van de vrouw bij eerste opzicht blijkt niet ontvankelijk te zijn om reden dat het huishouden in den engen zin des woords niet meer bestaat, beide echtgenooten niet meer in gemeenschap samen wonende, wat door de wet van 24 Juli 1932 schijnt vereischt te zijn;

Aangezien nochtans het echte huishouden nog bewoond is door de vrouw met hare drie kinderen, dat aldaar zich nog al de meubelen van de gemeenschap bevinden uitgenomen enkel de kleeren van den echtgenoot;

Aangezien ten andere de vrouw niet vraagt om voor zich alleen en ten privaten titel een kostgeld te doen toekennen welke vraag zou moeten ingeleid worden volgens de gewone rechtspleging door dagvaarding en vóór den bevoegden rechter; maar enkel de machtiging om een deel der inkomsten van haren echtgenoot te mogen ontvangen ten einde te voorzien in de noodwendigheden zooniet van het huishouden in den engen zin des woords doch wel van het huisgezin bestaande benevens haar zelf nog uit de kinderen zijnde respectievelijk negen, zes en drie jaren oud;

Aangezien zulke vraag wel ontvankelijk is tot het bekomen der, door de wet van 20 Juli 1932 ingestelde, machtiging en grond;

Aangezien het pensioen der invaliden slechts aantastbaar, in voorhanden zijnde omstandigheden, voor een derde deel;

Om deze redenen:

Wij, Vrederechter, machtigen Godelieve D..., echtgenote van Jerome D..., gehuisvest te L..., om een derde deel van het invalidenpensioen van haren echtgenoot ter zijner uitsluiting in ontvangst te nemen. Verklaren onze machtiging uitvoerbaar niettegenstaande beroep zonder borg en op minuut.

Fiscale Kroniek

VERANTWOORDELIJKHEID VAN DEN NOTARIS BETREFFENDE RECHTSTREEKSCH BELASTINGEN VERSCHULDIGD DOOR DEN VERKOOPER

Alle notarissen weten dat de gecoördeneerde wetten aan den notaris de verplichting opleggen voor openbare verkooppingen van roerende zaken of voor verkooppingen van onroerende zaken hoegenaamd een bericht te sturen naar de ontvangers van de liggings 1° van het goed en 2° van het verblijf van den verkoper. De tijdig gesignaleerde belastingen dienen betaald door zelfden notaris:

1° De aansprakelijkheid van den notaris.

Op beide verplichtingen wordt een sanctie gelegd: persoonlijke aansprakelijkheid in het Vlaamsch, responsabilité personnelle, in het Fransch.

De fiscus ziet in deze woorden een rechtstreeksche verbintenis tot betaling, zoodat in deze woordenverklaring de notaris nagenoeg elke rechtstreeksche belastingen ingevoerd, terwijl de notaris voor de burgerlijke Rechtbank dient gedaagd volgens de gewone rechtspleging. (Verelst. Le recouvrement et les poursuites, N° 284). In de woorden « responsables personnellement » heeft de fiscus aldus een bijzondere rechtspleging aangeduid gezien, maar toch een verbintenis ontstaan benevens de hoofdverbintenis van den belastingschuldige en onafhankelijk van dezer invorderingsmogelijkheden. Dus elke belasting maar met verscheidenheid van rechtsmiddelen.

Ik meen dat deze verklaring niet te aanvaarden is minstens niet voor den Franschen tekst. Het is immers niet de eerste maal dat de ministeriele ambtenaar verantwoordelijk gesteld wordt voor fiscale lasten van derden. De wet van 22 Frimaire jaar VII zegt in zijn artikel 42: *Aucun notaire... ne pourra faire... un acte en vertu d'un acte sous signature privée... à peine... de répondre personnellement du droit*. Terwijl de notaris persoonlijk verbonden is alle rechten te betalen op zijne authentieke akte verschuldigd is hij slechts « responsable personnellement » over de rechten verschuldigd op onderhandsche akten in zijne akte ingeroepen.

Er werd wel beweerd dat ook de tweede aansprakelijkheid een rechtstreeksche hoofdaansprakelijkheid was. De rechtsleer en de rechtspraak heeft sinds lang deze gelijkstelling verworpen. (Schicks. Dictionnaire V° acte en conséquence, N° 125). In Frankrijk heeft het Verbrekingshof op 3 Juli 1811 en 11 December 1846 en laatst op 8 Mei 1882 geoordeeld dat lastens den notaris slechts kan uitgesproken worden: « une condamnation simplement éventuelle, qui laisse entier, loin de l'exclure, le bénéfice de discussion attaché par la loi commune à la qualité de caution ». (Recueil Général, N° 9928). In België hoeven wij naar geen arresten te zoeken omdat de minister van geldwezen zelf beslist heeft dat aldus de woorden van artikel 42 uit te leggen zijn. Een beslissing van 1 Augustus 1855 luidt: « Considérant qu'aux termes de l'article 42 de la loi de frimaire, outre l'amende qu'il encourt, l'officier public répond personnellement du droit exigible, que ces mots impliquent quant au droit une simple responsabilité qui ne peut être invoquée qu'après discussion préalable du débiteur principal, c'est à dire, dans l'espèce des sieurs Frésart et consorts qui ont invoqué l'acte non enregistré comme fondement de leur action ». (Recueil Général N° 2540).

Er kan dus geen schijn van twijfel bestaan dat het artikel 73 § 2 der gecoördeneerde wetten door aansprakelijkheid slechts een subsidiaire aansprakelijkheid bedoelt die eerst ontstaat na de executie van den belastingschuldige en voor het niet gedekte bedrag. De wetgever heeft immers woorden gebruikt die in de rechtsleer en rechtsspraak een preciese betekenis hebben verkregen door het Belgisch Ministerie van geldwezen plechtig verkondigd op 1 Augustus 1855.

Tegen den nalatigen notaris kan dus de ontvanger slechts handelend optreden na een voltrokken dwanguitvoering tegen den belastingschuldige doorgevoerd. Zonder dwanguitvoering van den belastingschuldige bestaat er dus geen aansprakelijkheid van den notaris.

2° Is de notaris aansprakelijk voor alle belastingen?

Artikel 73 § 2 zegt « persoonlijk aansprakelijk, tot beloop van de opbrengst der verkooping, voor de nog niet betaalde rechtstreeksche aanslagen, boeten, kosten, interesten en bijkomende sommen, waarvoor de verkochte goederen tot zekerheid dienen ten bate van den Staat, de provincien of de gemeenten ».

Bij het eerste zicht lijkt deze verbintenis dus « alle » belastingen te omvatten, alsmede alle boeten, kosten en interesten.

Dit is echter eene verkeerde opvatting ofschoon zij thans door alle notarissen en ook door het beheer wordt bijgetreden.

Wij dienen immers te onderstrepen de woorden: « Waarvoor de verkochte goederen tot zekerheid dienen ». Daarmede worden duidelijk bedoeld de belastingen die bekleed zijn met een voorrecht of eene wettelijke hypotheek op de verkochte goederen.

Nu heerscht er een algemeen vooroordeel dat de schatkist op alle zaken voor alle belastingen, kosten en boeten een voorrecht of een wettelijke hypotheek bezit op alle bezittingen voor de belastingschuldigen. Vele curators en vele notarissen die gedwongen vereffeningen doen bij faillissementen of gedwongen verkooppingen betalen op grond van dit vooroordeel aan den Staat belastingen die niet betaald dienen te worden omdat de Staat door bevoorrechte schuldeischers geprimeerd is.

Eenige bondige aanduidingen zullen hier volstaan.

Boeten zijn nooit bekleed met voorrecht of hypotheek (artikel 71 en 72 der gecoördeneerde wetten). Artikel 73 blijft dus absoluut zonder uitwerking betreffende de boeten.

Artikel 73 blijft dus slechts gelden voor aanslagen, interesten en kosten.

Op welke goederen zijn zij bevoorrecht?

Op roerende zaken « altijd » (artikel 71).

Op onroerende zaken « slechts twee jaar » (artikel 72).

Op 15 Januari 1933 wordt een onroerend goed verkocht en er is nog een aanslag verschuldigd van 1931 of vroeger dan is deze niet meer bekleed met hypotheekrecht en dienen dus de onroerende goederen niet meer tot zekerheid van deze aanslagen. Daarvoor geen aansprakelijkheid.

Erger nog. Gemeentetaksen en provincietaksen zijn wel bekleed met voorrecht op roerende goederen maar nooit met hypotheekrecht op onroerende goederen. Veelal wordt het tegenovergestelde verkondigd doch ten onrechte. Dit debat kunnen wij hier niet belichten. Daaruit vloeit de zeer belangrijke gevolgtrekking, wanneer een notaris een onroerend goed verkoopt zonder de voorgeschreven pleegvormen, en de ontvanger de betaling vordert tegen hem van een bedrijfstaks b.v. dat « de opcentiemen » der gemeente en der provincie niet met hypotheekrecht bekleed zijn. Doorgaans bedragen deze « meer dan de helft » van de gevorderde som. Daarover heeft de notaris niet te verantwoorden.

De lezer ziet onmiddellijk in hoe belangrijk deze vaststellingen zijn. Laten wij aan de belangstellenden mededeelen dat aan de studiegemeenschap voor het arrondissement Dendermonde werd voorgelegd deze regelen door de Rechtbank te laten vaststellen. Wellicht kan het de belangstellenden ook interesseeren dat een uitgebreide studie over voorrecht en hypotheekrecht der Schatkist en over de aansprakelijkheid van den notaris in voorbereiding is en dat deze studie juist schrijver dezer kroniek verhinderde zijne regelmatige bijdragen in te sturen. Deze kroniek levere het bewijs van het bijzonder belang dezer studie. Er zijn trouwens nog zeer vele dwalingen op dit stuk te recht te wijzen.

THUYSBAERT Prosper.

Bestuurlijke Rechtspraak

GEMEENTERADEN. — VERVALLEN. VERKLARING VAN GEMEENTE. RAADSLID. — DEINZE. — DOMICILIE

In ons nummer van 8 Januari deelden wij het Koninklijk Besluit mede van 27 September 1932, bevattende hervorming der beslissing der Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen, waardoor de Heer Gevaert als gemeenteraadslid van Deinze vervallen verklaard werd.

Hieronder geven wij de verbroken beslissing der Bestendige Deputatie waarin de begrippen van « domicilie » en « verandering van domicilie » principieel toegelicht worden.

De Bestendige Deputatie van den Provincieraad,

Gezien de mededeeling van het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze, dd. 28 November 1931, op 30 November 1931 in het Provinciaal Bestuur toegekomen nopens het verval als gemeenteraadslid van den Heer Gevaert Gustaaf;

Gezien de beslissing van ons College van 18 December 1931, waarbij de uitspraak uitgesteld werd tot een lateren datum;

Gehoord de leden van het College van Burgemeester en Schepenen der stad Deinze en den heer Gevaert, bijgestaan door zijn raadsman, Mter D'Asseler, alsook de getuigen door dezen aangewezen;

Gezien de stukken in het bundel nedergelegd;

Aangezien de betwisting loopt over de plaats waar de Heer Gevaert zijn « wettelijke woonplaats » zou bezitten;

Dat de « woonplaats » hier ter zake de « burgerlijke woonplaats » is volgens de bepalingen van art. 102 van het burgerlijk wetboek, als zijnde « de plaats waar belanghebbende zijn voornaamste vestiging bezit »;

Aangezien het als bewezen voorkomt dat de heer Gevaert vanaf zijn geboorte tot in April 1926 zijn gewoon verblijf te Deinze gehouden heeft;

Dat hij op dat oogenblik, wegens gezondheidsredenen, met zijn gezin de stad Deinze heeft verlaten, om een eigendom te betrekken te Zulte;

Dat hij er, bij zijn woning, een « handelsboenderkwekerij » heeft ingericht omdat, volgens eigen verklaring, « de politieke baan onzeker is »;

Aangezien deze boenderkwekerij zeer belangrijk is; dat hij daar namelijk, volgens zijn eigen advertentiën, 2.000 kweekmoeders van het zuiverste ras bezit; dat hij er per jaar 25.000 poeljen voortbrengt;

dat er kweekstallen zijn ingericht met centrale verwarming voor 36.000 dieren en dat er zelfs praktische toepassingen gedaan worden met ultra-violetstralen;

Dat het ook bewezen is dat M. Gevaert, regelmatig te Zulte verblijft met zijn huizegezin, bestaande uit man, vrouw en 3 kinderen; en dat Zulte ontegensprekelijk is: «le lieu d'où l'intéressé ne s'éloigne, qu'avec le désir et l'espoir d'y revenir dès que la cause de son absence aura cessé»; (Memorie van Toelichting van titel III, Boek I van het Burgerlijk wetboek);

Aangezien M. Gevaert nochtans beweert dat hij zijn wettelijke woonplaats te Deinze heeft behouden, daar hij nooit volgens de vereisten van art. 103, B. W. «het inzicht» had deze woonplaats naar elders te verplaatsen;

Dat M. Gevaert zelfs aanvoert dat hij, wel integendeel, van den beginne af zijn inzicht te kennen gaf om zijn wettelijke woonplaats te Deinze te behouden;

Dat hij inderdaad, bij zijne aankomst te Zulte, aan de gemeenteverheid aldaar verklaard heeft dat hij zijn wettelijke woonplaats wenschte te behouden te Deinze, en slechts een tweede verblijf zou nemen te Zulte;

Aangezien M. Gevaert ook inroept dat hij ingeschreven is gebleven op de bevolkingsregisters der stad Deinze; dat hij ook behouden werd als kiezer op de kiezerslijsten, vastgesteld op 20 September 1931; dat verder zijn kinderen vermeld staan op de lijst der schoolplichtige kinderen van Deinze, alwaar ze nochtans ter school niet gaan;

Dat hij ook voor de volkstelling van 1930 opgeschreven werd te Deinze met verblijf in het huis der Gentstraat, 6, waar hij woonde in 1926 en welke hij bewoont onafgebroken in huur gehouden te hebben om er bij gelegenheid te kunnen vernachten en er zijn vrienden te ontvangen;

Dat M. Gevaert zelfs staande houdt, hetgeen nochtans door het Schepencollege van Deinze betwist wordt, dat de echtgenooten De Meyer, die na hem het huis der Gentstraat, 6, kwamen bewonen, slechts huisbewakers zijn en dat hij in dit huis nog zou beschikken over een eetplaats, een bureel en twee slaapkamers, en dat hij de keuken zou deelen met de huisbewaarders;

Dat M. Gevaert ten slotte doet gelden dat hij, als afgevaardigde-beheerder van de maatschappij «Voor ons Recht» zelfs gehouden was zijn verblijfplaats te Deinze te behouden;

Maar aangezien dit alles, al was het nog bewezen, niet wegneemt dat M. Gevaert in 1926 de stad Deinze heeft verlaten met zijn gezin om te gaan wonen naar Zulte, en dat hij te Zulte onafgebroken tot heden is blijven wonen, en er zijn bijzonderste vestiging houdt in den zin van art. 103 van het B. W.;

Dat hij, wel is waar, het inzicht niet heeft te kennen gegeven dat hij van woonplaats wilde veranderen: wel integendeel, «maar dat dit inzicht onafscheidbaar is van de daad zelve der woonstverplaatsing en door deze woonstverplaatsing ontegensprekelijk tot uiting is gekomen»;

Aangezien de tegenstrijdige verklaringen van belanghebbende en de feiten door hem ingeroepen met zooveel te grooter nauwkeurigheid aan de werkelijkheid zelve dienen getoetst te worden, dat M. Gevaert onbetwistbaar een dubbel belang heeft om zijn wettelijke woonplaats in Deinze te behouden en wel namelijk voor het behoud van zijn mandaat als gemeenteraadslid van Deinze en voor het behoud zijner bediening als afgevaardigde-beheerder der maatschappij «Voor ons Recht»;

Aangezien het objectief onderzoek van den werkelijken toestand en de omstandigheden waarin M. Gevaert te Zulte gehuisvest is, het ontegensprekelijk bewijs levert dat deze toestand niet overeen te brengen is met de tegenstrijdige feiten en omstandigheden door hem aangehaald; dat deze diensvolgens niet anders kunnen uitgelegd worden als eenvoudige voorzorgsmaatregelen door belanghebbende genomen om, tegen alle werkelijkheid in, toch zijn wettelijke woonplaats te kunnen behouden te Deinze, waar nochtans de zetel van zijn familieleven niet meer gevestigd is;

Aangezien er overigens niet kan staande gehouden worden dat de weinige plaatsen waarover M. Gevaert beweert te beschikken in Deinze voldoende zouden zijn «voor een werkelijk verblijf van zijn gezin, rekening houdende met zijn rang en stand»;

Dat overigens, M. Gevaert zelf nooit beweerd heeft dat hij, sedert 1926, in het huis van Deinze «zijn gewone huisves-

ting» zou genomen hebben met zijn gezin, zelfs niet voor weinige dagen;

Dat het integendeel blijkt uit zijn eigen verklaringen, dat hij van het huis van Deinze slechts gebruik maakte «bij gelegenheid» wanneer buitengewone omstandigheden hem te Deinze ophielden en hij nog moeilijk zijn woning van Zulte kon bereiken;

Dat M. Gevaert ook toegeeft dat hij zijn dagelijksche bezigheden te Deinze als beheerder der maatschappij «Voor ons Recht» volbrengt in den zetel der maatschappij, Marktplaats, en niet in het huis der Gentstraat;

Aangezien daaruit spruit dat de woonstgelegenheid te Deinze, Gentstraat, hoogstens kan doorgaan als een «gelegenhedsverblijf» (pied-à-terre) waarvan M. Gevaert gebruik maakt «wanneer hij buiten zijn gewone woonplaats geroepen wordt en dat hij onmiddellijk terugkeert naar Zulte, zijn gewone en voornaamste verblijfplaats, wanneer de reden zijner afwezigheid opgehouden heeft»; Kon. Besluit 19 Jan. 1925, in zake vervalverklaring van een schepen van Hasselt;

Gezien de samengevoegde wetten op de gemeentekiezingen en namelijk de artikelen 77, 69, tweede lid, en 71, eerste lid;

Gehoord, het verslag van den Heer Vande Velde, gedaan in openbare zitting,

Stelt vast:

Dat de Heer Gevaert, Gustaaf, van zijn mandaat van gemeenteraadslid in die gemeente vervallen is en dus het recht verloren heeft in die hoedanigheid te zetelen;

Afschrift dezer zal onmiddellijk gezonden worden aan het College van Burgemeester en Schepenen van Deinze ten einde mededeeling;

a) aan den gemeenteraad;

b) aan den Heer Gevaert Gustaaf, thans wonende te Zulte tot kennisgeving;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare zitting van heden, alwaar aanwezig waren de H.H. Weyler, Gouverneur-Voorzitter; Vande Wattyne, Vande Velde, Ronse, Van Steenberge, Vandermeersch, Depaep, leden, en Rollier, Griffier der Provincie.

Gent, den 19e Februari 1932.

De Gouverneur-Voorzitter,
(get.) K. WEYLER.

Mededeelingen

VOORDRACHT VAN DEN HEER PROKUREUR GENERAAL CORNIL

Er wordt aan onze abonneés van Antwerpen herinnerd dat op Maandag, 30 Januari aanstaande, de Heer Prokureur-Generaal Cornil, hoogleraar aan de Universiteit te Brussel, een voordracht zal houden op het Gerechtshof te Antwerpen (om 20.30 uur) betreffende de wet ter verdediging van de maatschappij.

Deze voordracht, die zal gevolgd worden door een bespreking, wordt ingericht door het bestuur van de Belgische Vereniging voor Strafrecht, alsmede door de Heeren Dierckx, Voorzitter der Rechtbank van Antwerpen, De Schepper, Prokureur des Konings en Bauss, Stokhouder der Balie.

Er wordt een beroep gedaan op onze lezers opdat ze in groot getal deze belangrijke vergadering zouden bijwonen.

ERRATUM

In het artikel van den Heer Spanoghe verschenen in ons vorig nummer stond een storende drukfout in kolom 349.

Schrijver heeft willen aantonen dat men, ten onrechte, «rechterlijk» en «rechtelijk», niet streng weet te onderscheiden.

Men leze dus «Een aanleiding zou ik kunnen vinden in «Strafrechterlijk karakter, dat door den schrijver gebruikt wordt in den zin van «Strafrechtelijk».

Wetgeving

WET HOUDENDE VERLENGING VAN ZEKERE UITZONDERLIJKE BEPALINGEN IN ZAKE VAN HUISHUUR

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. — Een nieuwe bijkomende verlenging van zes maanden wordt verleend aan de huurders en onderhuurders van vaste goederen of gedeelten van vaste goederen, die, op den da-

tum van 31 December 1932, beschermd zijn door de wet van 28 December 1931, waarbij zekere uitzonderlijke bepalingen in zake huishuur ver-
lengd worden.

Art. 2. — De nieuwe en bijkomende verlenging wordt verleend onder de bij de wet van 28 December 1931 bepaalde voorwaarden.

Art. 3. — De tegenwoordige wet zal uitvoerbaar zijn van 1 Januari 1933 af.
Gegeven te Brussel, den 30^e December 1932.
Staatsblad 31 December 1932).

WET TOT VERLENGING VAN DE WET VAN 28 DECEMBER 1931 WAARBIJ TIJDELIJK HET TOELATEN VAN NIEUWE WISSEL-AGENTEN VERBODEN WORDT

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Eenig artikel. — Over de toelating van nieuwe wisselagenten bij de beurzen voor openbare fondsen van het Rijk zal niet worden beslist tot op het oogenblik waarop de wet tot herziening van titel V, boek I, van het Wetboek van Koophandel van kracht wordt, en uiterlijk tot 1 Januari 1934.

Deze wet wordt van kracht den dag waarop zij in het Staatsblad bekendgemaakt wordt.
Gegeven te Brussel, den 30^e December 1932.
Staatsblad 31 December 1932).

WET HOUDENDE UITVAARDIGING VAN VERSCHILLENDE MAATREGELEN TER VERZEKERING VAN HET BEGROOTINGS-EVENWICHT EN VAN DE WERKING VAN DEN DIENST VAN ONTVANGSTEN EN UITGAVEN

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Sectie I. — Maatregelen ter verzekering van het begrotingsevenwicht

Artikel 1, § 1. — De regering is er toe gemachtigd, uitsluitend ten bate van den Staat te vestigen:

1° Als nationale crisisbijdrage en alleen voor 1933: een bijzondere en opklimmende taxe op het bedrag van alle bezoldigingen, vergoedingen, pensioenen, bijverdiensten, renten en om 't even welke toegewezen sommen, baten van de vrije beroepen, winsten van allen aard, alsmede op de inkomsten van uitstaande kapitalen en op de inkomsten van de vaste goederen;

2° Een bijzondere taxe op de uitzonderlijke winsten gemaakt wegens: de consignatie, den invoer, den uitvoer, de fabricatie of den verkoop van de producten die aan de formaliteit der machtiging voor in- of uitvoer, hetzij aan een vergunning onderworpen zijn, hetzij wegens den afstand van vergunningen.

De modaliteiten van de belasting en van bedoelde taxe zullen bij koninklijk besluit worden vastgesteld. Het bedrag van de nationale crisisbijdrage mag echter niet 4 t. h. overschrijden.

§ 2. — Ten einde het begrotingsevenwicht te voleindigen, kan de Koning, door in ministerraad aangenomen koninklijke besluiten, voor het jaar 1933, de noodige maatregelen treffen met het oog op een bijkomende opbrengst van de bestaande belastingen, die niet 450 miljoen mag overschrijden, en verdeeld wordt als volgt:

Registratierechten	45 miljoen
Successierechten	70 —
Zegelrechten en hiermede gelijkgestelde taxes	185 —
Cedulaire belastingen en bijzondere taxes	50 —
Aanvullende personele belasting op het globaal inkomen	100 —

Deze besluiten zullen uiterlijk op 15 Januari 1933 moeten genomen worden.

Bij het verstrijken van den termijn van drie maanden, zal bij de Kamers verslag uitgebracht worden over de maatregelen welke de regering op grond dezer wet getroffen heeft.

Art. 2. — Met afwijking van artikel 59, § 1, 2° lid, van de samengeschakelde wetten op de inkomstenbelastingen, is de termijn van betaling van de niet bij afhouding geheven rechtstreekse belastingen van twee maand op één maand gebracht, wat bedoelde belastingen aangaande dienstjaar 1932 en de navordering van rechten op vorige dienstjaren betreft.

Art. 3. — Gedurende het jaar 1933 is alle aanwerving van nieuwe beambten, zoowel in de centrale diensten als in de buitendiensten, stopgezet. Er mag van dezen regel slechts afgeweken worden mits besluit van den Ministerraad en voor zoover uit afdoende redenen blijkt:

1° Dat de instelling of de handhaving der functie onontbeerlijk is.

2° Dat het onmogelijk is ze aan het personeel in dienst toe te vertrouwen.

Art. 4. — In artikel 52 van de wetten op de militie, de aanwerving en de dienstverplichtingen, samengeschakeld bij koninklijk besluit van 5 Maart 1929, litt. J als volgt te doen luiden:

«De gehuwde miliciens die krachtens litt. D, verplicht zijn twaalf, dertien of veertien maand actieven dienst te doen, ontvangen, zoodra ze acht maanden dienst volbracht hebben, op hun aanvraag een maandelijksche vergoeding van 200 frank. De vorm waaronder en de termijnen waarbinnen de aanvragen moeten ingediend worden, zoome de modaliteiten van betaling, worden bij koninklijk besluit bepaald.»

Litt. K te doen luiden:

«Binnen den duur van de wederoproeping voorzien bij litt. H, ontvangen de getrouwde miliciens, op hun aanvraag, een wekelijksche vergoeding van 100 frank.

»De vorm waaronder en de termijnen waarbinnen de aanvragen moeten ingediend worden, zoome de betalingsmodaliteiten worden bij koninklijk besluit bepaald.»

Sectie II. — Maatregelen ter verzekering van de werking van den dienst der ontvangsten en uitgaven

Art. 5. — Voorloopige kredieten, te gelden op de begrotingen van het dienstjaar 1933, worden geopend, te weten:

A. — Voor de gewone uitgaven.

Voor het Ministerie van Financiën, voor den dienst der schuld ...fr.	468.000.000
Voor het Ministerie van Financiën, voor de dotatiën	11.000.000
Voor het Ministerie van Justitie	86.000.000
Voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken	22.000.000
Voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken	21.000.000
Voor het Ministerie van Openbaar Onderwijs	290.000.000
Voor het Ministerie van Landbouw en Middenstand	22.000.000
Voor het Ministerie van Openbare Werken	82.000.000
Voor het Ministerie van Arbeid en Nijverheid	(425.000.000)
Voor het Ministerie van Maatschappelijke Voorzorg en Volksgezondheid	3.600.000
Voor het Ministerie van Koloniën	264.500.000
Voor het Ministerie van Landsverdediging, voor de Rijkswacht	35.500.000
Voor het Ministerie van Financiën	102.000.000
Voor het Ministerie van Financiën, voor de onwaardigheden en terugbetalingen	225.000.000

B. — Voor de niet vaste uitgaven in verband met het herstel der oorlogsschade.

Voor het Ministerie van Financiën, voor den dienst der schuld ...fr.	205.000.000
Voor het Ministerie van Financiën	28.000.000

C. — Voor de buitengewone uitgaven.

Voor het Ministerie van Maatschappelijke Voorzorg en Volksgezondheid	3.500.000
Voor het Ministerie van Openbaar Onderwijs	12.000.000
Voor het Ministerie van Openbare Werken	71.000.000
Voor het Ministerie van Landsverdediging	5.000.000
Voor het Ministerie van Financiën	1.500.000
Voor het Ministerie van Vervoer	1.000.000
Voor het Ministerie van Openbare Werken, voor de buitengewone werken	7.750.000

D. — Voor het Ministerie van Vervoer.

1 ^o Voor de exploitatie-uitgaven ...fr.	59.500.000
2 ^o Voor de buitengewone uitgaven	11.500.000

E. — Voor het Ministerie van Posterijen, Telegrafie en Telefonie.

1 ^o Voor de exploitatie-uitgaven ...fr.	115.000.000
2 ^o Voor de buitengewone uitgaven	5.000.000

Art. 6. — De rechtstreekse en onrechtstreekse belastingen die in hoofdsom en opcentiemen op 31 December 1932 ten voordeele van den Staat bestaan zullen, gedurende het jaar 1933, volgens de wetten en tarieven, die er de zetting en de inning van regelen, worden ingevorderd.

Art. 7. — De ontvangsten en de uitgaven te verrichten op gelden van derden en op speciale middelen, zullen gedurende het jaar 1933, overeenkomstig de bepalingen van artikelen 5 en 24 der wet op 's Rijks comptabiliteit van 15 Mei 1846 worden gedaan.

Art. 8. — De bij deze wet verleende voorloopige kredieten mogen niet worden besteed aan nieuwe gewone en buitengewone uitgaven waarvoor door de wetgeving te voren geen machtiging werd gegeven.

Tot op het oogenblik van de indiening van het begrotingsontwerp voor 1933, zullen die uitgaven overeenkomstig de bewoordingen van de artikelen der begroting voor 1932 mogen worden gedaan.

Art. 9. — De gelden die het voorwerp uitmaken van de begroting der ontvangsten en uitgaven oorde van dienstjaar 1932 zijn met ingang aan 1 Januari 1933 ter beschikking van de regering.

Art. 10. — Den Minister van Landsverdediging wordt machtiging verleend om in den loop van het jaar 1933 het beschikbaar overschot te gebruiken dat op 31 December 1932 luidens artikel 5 der wet van 31 Juli 1931 houdende begroting der buitengewone ontvangsten en uitgaven voor dienstjaar 1931, overblijft op het krediet van 210.000.000 frank dat bij artikel 42 van bedoelde begroting werd toegekend voor de verbetering van 's lands verdedigingsstelsel.

Dit beschikbaar overschot mag worden aangewend vanaf de opening van dienstjaar 1933. Het zal, buiten de op 31 December 1932 niet aangewende kredieten, de om welkdanige reden bij het afsluiten der dienstjaren 1931 en 1932 vrijgekomen gedeelten van toelagen behelzen (vernietiging van verbintenissen, enz.).

Sectie III. — Bijzondere bepaling

Art. 11. — In afwachting van de plaatsing van de bij artikel 1 der wet van 15 September 1932 bedoelde leeningen, wordt de regering gemachtigd, in rekening op die leeningen, thesaurieverrichtingen te doen voor een termijn van niet meer dan één jaar.

Aan die verrichtingen die in België of in het buitenland, in Belgische of buitenlandsche munt zullen mogen worden uitgevoerd, mag belastingvrijstelling worden verbonden.

Art. 12. — Deze wet wordt op 1 Januari 1933 van kracht.

Gegeven te Brussel, den 30e December 1932.
Staatsblad 31 December 1932).

Vlaamsche Juristen!

ABONNEERT U OP HET Rechtskundig Weekblad

Uitgever: Drukk. «Thémis»

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.95